

mahati z roko pred njenim nosom in govoriti, govoriti, ves čas boreč se smehom.

Poročnik prevaja, kakor more: vojna je vojna, cesarjev klic velja vsem brez izjeme; da je Kastelka s Kastelčevega, radi verjamejo, in da sta sina dobra fanta, je prav lepo, ali to nikogar nič ne briga. Sam cesar ima žlahto pri vojakihi, pa ji ne brani v boj. Opravila ne bo ničesar, ne tu ne drugod; gospod polkovnik se ne utegnejo meniti ž njo in ji lepo svetujejo, naj gre mirno domov ter se Bogu pritoži, ako ni zadovoljna. Po vsem svetu je zdaj tako, da morajo fantje na vojno ...

Dve debeli solzi sta se utrnili gospe; nekaj težkega jo tišči, nekaj strašnega davi. Nič več se ne spomni, kdo je, le to ve, da gadov ne da. Zdaj ve samo še poklekniti, prositi z vzdignjenimi rokami; saj ne verjame, da ne bi mogli pomagati! Že skleplje roke, že sloči kolena; toda nekdo za njenim hrbtom jo rahlo obrne za rame in prijazno tišči na hodnik ...

Na trg pripeka rezko popoldansko solnce. V blišču se vdova zave: ni je pomoči, yrag se je lotil gadjega gnezda, prav nji na kljub je našunta krvavi ples. Obraz se ji koplje v pekočih curkih, sramu ali žalosti, kdo pove? Kastelka ne vidi, kod hodi, ne ve, kdaj se pelje in kam; črna pest mesi po njenem drobovju, išče srca in ga ruje iz nje.

(Dalje prihodnjič.)

*Marisana je slovenska žena - brez kulture. V svoji
unicum, kakor vaj meni. Ni bila v na prsto in mi
stvari in sinovi, gadje to se je nastopili. Do maha se ne na ki
Janko Glaser: študij se ž ženijs. Janina - kako se to!
Pesem. Peto, 10/5/18*

Pesem.

Že je mladosti cvet
v bežečem vetru let
osemenil se in razsipal plode.
Kaj si želiš nazaj?
Še varno v najin kraj
tam skrit je vsak spomin in klil spet bode!

Tja pojdi in postoj,
ko bode mrak nocoj
in bodeš daleč k meni si želela:
še tam šumi skoz gozd
in zeleni mladost —
in vedno v bukvah tam bo zelenela.